

Arrest

nr. 210 995 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 oktober 2009 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 1 maart 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. Bij aangetekend schrijven van 3 mei 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 67 793 van 28 mei 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 3 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 februari 2011 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 16 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

1.8. Via een op 21 november 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in functie van zijn familieleden, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.9. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 juni 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 101 961 van 29 april 2013 vernietigde de Raad de beslissing van 7 juni 2012 waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 juni 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Via een op 23 februari 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 september 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.14. Op 30 september 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 september 2014, dat verzoeker op 29 januari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [M.H.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.15. Bij arrest nr. 186 328 van 2 mei 2017 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 3 februari 2011 waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.16. Bij arrest nr. 192 370 van 21 september 2017 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 30 september 2014 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verweerder verkeerdelijk stelt dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit deze beslissing blijkt immers duidelijk dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan, op basis van verweerders uiteenzetting, niet zonder meer worden besloten dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2.1. Ter terechtzitting stelt verweerder bijkomend dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien er bevelen om het grondgebied te verlaten van recentere datum zijn en deze bevelen om het grondgebied te verlaten niet werden aangevochten.

3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder in gebreke blijft aan te tonen dat de recentere bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werden ter kennis gebracht en dat de beroeps-termijnen zijn beginnen te lopen. In deze omstandigheden blijkt niet dat er een recentere bevel om het

land te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en dat verzoeker derhalve geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de in casu bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 8 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

III.1.1. Volgens artikel 7, eerste lid, 1° Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan [...]:

« Art. 7.

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

kan of moet de Minister of zijn gemachtigde aan verzoeker het bevel geven het grondgebied te verlaten in het geval hij in het Rijk verblijft zonder paspoort voorzien van een geldig visum.

Verweerster dient evenwel rekening te houden met de bepalingen van art. 8 EVRM aangezien zij weet dat verzoeker een gezin vormt met zijn in het Rijk verblijvende partner en hun minderjarige kinderen [...].

III.1.2. Verweerster is daarenboven op de hoogte van het feit dat de aanvraag van verzoeker tot machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 van 27.11.2011 eerder op 07.06.2012 onontvankelijk werd verklaard, waarna door verzoeker op 12.07.2012 een voorziening werd ingesteld voor Uw Raad tengevolge waarvan Uw Raad bij arrest RvV nr. 101 961 van 29 april 2013 de beslissing van 07.06.2012 voormeld, heeft vernietigd (stuk 3).

Zodoende is de aanvraag tot gezinshereniging van 27.11.2011 nog hangende en kan verweerster dit niet buiten beschouwing laten en zomaar de bestreden beslissing nemen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing dient verweerster immers rekening te houden met alle aan haar bekende elementen.

Uw Raad heeft eerder reeds in deze zin beslist (CcE nr. 133 538 van 20 november 2014 – stuk 4).

Tegen dit arrest werd door verweerster een voorziening in cassatie ingeleid maar dit werd onontvankelijk bevonden.

De bestreden beslissing is aldus arbitrair, niet wettelijk gemotiveerd, onzorgvuldig en aldus onredelijk en is er machtsoverschrijding in hoofde van verweerster

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling noopt verweerder om, behalve indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen, over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe vereiste documenten. Het is niet betwist dat verzoeker niet beschikt over een paspoort dat is voorzien van een geldig visum en derhalve niet beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten. Verzoeker lijkt evenwel te willen voorhouden dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een beletsel zouden vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Allereerst moet worden geduid dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat verweerder de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM niet in aanmerking nam en uit het oog verloor dat zijn partner en kinderen in het Rijk verblijven. Verweerder heeft op 30 september 2014 namelijk niet alleen de in casu bestreden beslissing genomen, doch tevens verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd als onontvankelijk afgewezen. Verweerder heeft hierbij overwogen dat het feit dat verzoeker tijdelijk het Belgisch grondgebied dient te verlaten om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen geenszins impliceert dat hij definitief wordt gescheiden van zijn partner en kinderen. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat ook helemaal niet blijkt dat verzoekers partner en kinderen hem niet zouden kunnen vergezellen naar het buitenland. Het staat bijgevolg vast dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM, om rekening te houden met een gezins- en familieleven, in aanmerking heeft genomen.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en hij dus bezwaarlijk kan voorhouden dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Aangezien verzoeker voorts ook niet aannemelijk maakt dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben – de Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoekers partner ook de Armeense nationaliteit heeft – kan ook niet worden geconcludeerd dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de in casu bestreden beslissing wordt genomen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat de Raad bij arrest nr. 101 961 van 29 april 2013 de beslissing heeft vernietigd waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten als onontvankelijk werd afgewezen, moet erop worden gewezen dat in dit arrest slechts een schending van de formele motiveringsplicht werd vastgesteld en dat verweerder op 10 juni 2013 een nieuwe beslissing nam met een aanvullende motivering. Er was derhalve op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen sprake meer van een in behandeling zijnde aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan ook niet worden afgeleid dat nog enige andere aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd in behandeling was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zodat verzoekers betoog dat verweerder steeds rekening moet houden met hangende verblijfsaanvragen niet dienstig is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van

artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Er blijkt evenmin dat verweerder onzorgvuldig optrad of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

4.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan de Raad geenszins concluderen dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

4.2.4. Verzoeker zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK